

[Oluf Pedersen.]

at hindre, at de ved devalueringen skabte grundværdier ved handel eller omprioritering gik ud i omsætningen. Heri var vi enige med socialdemokratiet, men socialdemokraterne blev bange for, at der skulle opstå en kabinetskrisse, og så reddede de regeringen og frafaldt deres forslag. Det var det, der skete i efteråret. (H. C. Hansen: Har De fundet på det selv?). Det ærede medlem ved godt, at det var det, der skete. Vi husker nok, hvad der skete den bevægede aften sidste efterår, da socialdemokraterne, efter at man havde sluttet forlig med hensyn til de nye skatter, rejste problemet om grundskylden; og regeringen så sagde: Er det meningen, I vil vælte det hele? — hvorefter forhandlingerne blev udsat et par timer — ja, de var forøvrigt nærmest sprængt på det tidspunkt, men så blev de genoptaget, og så erklærede socialdemokraterne, at de frafaldt grundskylden. Det kan dog ikke bestrides, og jeg tænker heller ikke, det ærede medlem hr. H. C. Hansen vil bestride det.

Det andet, vi foreslog, var en videregående liberalisering ud fra den betragtning, at det giver billigere køb og dyrere salg, og heri troede jeg i virkeligheden vi var enige med de to „formelle“ regeringspartier, men efter det intime samarbejde, der nu er mellem de fire gamle partier, er det desværre opgivet. Dernæst foreslog vi at standse pengeudpumpningen, dels Marshallån og dels en begrænsning af boligstøttelån, og i forbindelse dermed, at man sparede på statens udgifter.

Tanken om grundskyld til modvirkning af prisstigninger er ikke en tanke, som retsforbundet er ene om. Vi ved, at under krigen drøftede man, hvordan man skulle modvirke den store prisstigning, som dengang fandt sted på danske ejendomme, og det er forresten mærkeligt at se, at medens man indenfor alle partier var dybt rystet over den prisstigning, som dengang fandt sted, og de konsekvenser, den førte med sig, er der ingen, der har bekymringer mere, skønt den siden da er tredoblet. Det synes jeg er mærkværdigt. Dengang drøftede man indenfor de fem samarbejdende partier forskellige måder, man kunne bekæmpe prisstigningen på; der blev holdt en række møder, men det endte blindt, fordi der indenfor de fem partier var nogen, der ikke ville være med, og det var en forudsætning, at i hvert fald de fire partier, som var i regeringen dengang, skulle være med.

Så kom professorudvalget med forslag dels om en ekstra grundskyld, dels om en

værdistigningsafgift ved salg af ejendom. Det var et sagligt forslag fremsat af et af ministeriet nedsat udvalg. Det kom til regeringen, men hvad skete der så? Der skete det, at det forslag om grundskyld, som finansministeren mødte med under regeringens forhandlinger, såblede man ned, og man fik ikke engang lov til at se forslaget i finansudvalget — jeg fik det kun at se, fordi jeg bad ministeren om at måtte se hans forslag; men det var altså ikke et forslag, han havde stillet i regeringen.

Altså de tanker, vi har været inde på, har også andre været inde på, men de blev ikke gennemført. Man veg udenom. Man gik også dengang — det er i og for sig det, der er karakteristisk — til bunden opsparring i stedet for, og det er udtryk for, at man overfor vanskelighederne prøver at stikke hovedet i busken. Det er, som om man forlanger, at der skal laves noget, og så laver man noget, men om det er godt eller galt, er man nogenlunde ligeglad med, og resultatet er, at folket bliver holdt for nar.

Nu er der selvfølgelig en forklaring på, hvorfor visse partier her i rigsdagen er så bange for grundskyld. Det står i forbindelse med det beklagelige, at venstre og konservative har den opfattelse, at de radikale, socialdemokraterne og retsforbundet er enige om, at staten skal overtage jorden — forøvrigt en opfattelse, som jeg i aftes hørte fremsat fra anden side, nemlig af det ærede medlem hr. Aage Fogh under en radio-diskussion ved et af de månedlige møder, som de fire gamle partier holder for at informere befolkningen; det er jo ikke nok, at de har hele dagspressen, de skal helst også beslaglægge radioen i deres fælles partitjeneste. Det er en misforståelse, for hvis man gennemfører grundskyld, sker der blot det, at staten overtager jordens finansiering, medens man bevarer privateje af jorden. Jeg siger det her, fordi det er en forklaring på, at venstre ikke er ene om ikke at forstå, hvad det drejer sig om, nemlig at hindre en udvikling, der i dag fører til, at der praktisk talt ikke er en bondesøn, der kan overtage sin fædrene gård. Det er blevet sådan, at skal man i øjeblikket overtage en landejendom her i Danmark, skal man være kapitalist, og resultatet er, at de, der burde have ejendommene, bliver slået ud. Jeg synes nok, det kunne give anledning til bekymringer og overvejelser.

Der er også det mærkelige ved det hele, at alle erkender, at det er betydningsfuldt, at vi får en friere samhandel. Jeg vil gerne henlede ærede medlemmers opmærksomhed